

RECENSIE. “‘Weg van India’ is een liefdesverhaal met alles wat een liefdesverhaal typeert”

18-03-2024 Het Belang van Limburg - Magali Degrande

‘Weg van India’ klinkt misschien als een verhaal vol kleuren, tempels en Hindoeïstische goden, maar dat is het allesbehalve. De voorstelling waarvoor Joke Emmers het podium deelt met haar vriend Visjal Auwerx vertelt vooral hoe het is om liefde te vinden. En dat gebeurt even hobbelig als een liefdesverhaal zelf.

Weg van India is een geheel eigen productie, los van een theaterhuis of -gezelschap en is daardoor alleen persoonlijker en kwetsbaarder dan eerdere stukken waarin we Emmers aan het werk zagen. Het verhaal van haar relatie vertelt ze met Visjal mee op het podium. En de rolverdeling is duidelijk: Emmers acteert, Auwerx vertelt met muziek. Hij speelt gitaar, sitar en slagwerk. Alle instrumenten vinden hun plek in de intieme scenografie: ze omringen een tweepersoonsbed dat centraal op het podium staat. Alsof de toeschouwer voor zolang de voorstelling duurt, even mag binnengluren in de slaapkamer van het koppel.

Joke Emmers: “Vroeger werd ik altijd verliefd op bad boys, Visjal is de eerste die zo zorgzaam en warm is”

Alle instrumenten vinden hun plek in de intieme scenografie: ze omringen een tweepersoonsbed dat centraal op het podium staat. Alsof de toeschouwer voor even mag binnengluren

De twee bouwen samen mooi de spanningsboog van het stuk op door niet meteen te verklappen waar het schoentje wringt in hun relatie. De toeschouwer weet wel al snel dat er een fatale brunch is geweest waarvan Emmers is weggelopen, maar welke woorden daar precies zijn gevallen — en welke snaar die hebben geraakt — dat houden ze achter voor het einde van de voorstelling.

De woorden kwijt

Die spanningsopbouw werkt: door een tijdje rond de pot te draaien en uiteindelijk toch alles op tafel te gooien, ontroeren ze trefzeker als je het niet meer verwacht. Prachtig en oprecht. Wel passeren ze onderweg naar die mooie sleutelscène ook enkele platgetreden paden. Uiteraard moet het in een stuk over een relatie gaan over de eerste ontmoeting. Maar het is alsof Emmers even de woorden kwijt is om het publiek meteen mee te krijgen: het gaat niet verder dan gniffelend en schuifelend toegeven dat het vooral heel spannend was omdat ze lang alleen was geweest.

Door de setting op het bed legt Emmers ook de link naar John Lennon en Yoko Ono: even passioneel, even artistiek én even bereid met de liefde die ze in zich voelen, de wereld te veranderen. Het leidt op een bepaald moment zelfs tot een singalong in de zaal (met het nummer *Give peace a chance*). We zien wat ze hier proberen te doen: er wat lucht in te brengen, de focus wat van zichzelf proberen af te schuiven, maar net daardoor boet het stuk ook weer in aan intimiteit. Het samen zingen voelt toch vooral wat geforceerd.

Interventiebuzzer

Wat dan wel weer een knappe vondst is, is de interventiebuzzer aan het voeteneind van het bed. Hoewel Emmers meer aan het woord is dan Auwerx, werd de voorstelling met wederzijdse toestemming gemaakt en is hun aandeel erin even groot. De buzzer geeft hen de kans om ook na het creatieproces aan te geven dat de ander het niet helemaal aanpakt zoals afgesproken: te melig, te mompelend, te lastig. Heel mooi om verbeeld te zien hoe de twee binnen hun relatie allebei liefdevol hun grenzen aangeven.

Weg van India is een liefdesverhaal met alles wat een liefdesverhaal typeert, het is hobbelig: soms wat flauw, dan weer vol overtuiging. Het verhaal van twee mensen die elkaar vinden en onvermijdelijk ook botsen en dan manieren moeten zoeken om de blutsen en de builen te zalven. Maar het zijn mensen die bovenal het beste in elkaar naar boven halen.

